

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

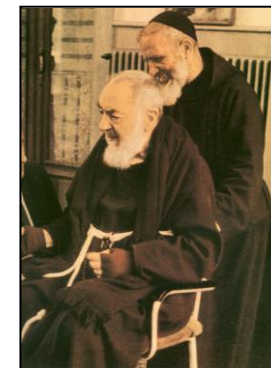
23. rész – A cél felé vezető úton

A vihar még tart, és mindenkit magával sodorhat. A fanatikuskok megpróbálják a maguk malmára hajtani a vizet, és elérni azt, hogy a számos nézőpont közül – melyek néhány jószándékú és jobbjézésű ember igyekezete ellenére túlságosan távol állnak egymástól ahhoz, hogy egymáshoz közeledhetnének – az övük kerüljön ki győztesen. A viharzónában öregkori törődöttsége ellenére is rendíthetetlen bátyaként áll a szegény ferences szerzetes, aki még a Szenvedés Enyhítésének Házát sem akarja igénybe venni. A számára kijelölt ágyat a nála rászorultabbaknak hagyja, mert földi napjait békében, a szinte már a mennyország előszobájává lett cellája meghittségében szeretné befejezni. Nehezen tud elmenni gyóntatószékéig, hogy annyi aggódóan várakozó tékozló gyermeket vezessen vissza Istenhez. Az évek múltával sem csökkent rendkívüli intuíciója és szigorúsága. Megdöbbenő beleérző képessége lehetővé teszi számára, hogy a bűnbánók erényeit és gyengeségeit egy pillanat alatt felmérje. Olyan gyóntató, aki keveset beszél, nagyon gyorsan kérdez, és bőségesen ad tanácsokat. Testvéri érzülettel a tökéletesség elérését segítő türelemre, állhatatosságra és nemeslelkűsége int a hozzá fordulókat. Gyakran ismételgeti: *„Isten és az emberek előtt mindig türelmes szeretettel kell viseltetni az állhatatosságban, az engedelmességben, az alázatosságban, mert Isten ahhoz szól és azt gazdagítja ajándékaival, aki alázatos szívével az Ő színe előtt.”* A gyónóknak nem csupán az Úr, hanem jegyese, az Egyház iránti szeretetet is tanítja. Továbbá – talán keserű tapasztalataira emlékezve – nagy együttérzést kér a lelkipásztorok, prédikátorok és a lelkek vezetésével megbízott összes pap iránt. *„Imádkozz értük Istenhez, hogy ha ők üdvözülnek, ők maguk gondoskodhassanak gyümölcsözően a lelkek üdvösségéről.”* A legkisebb neheztesnek sincs hát benne nyoma az ellen a rengeteg ember ellen, akik bár a szeretet terjesztésére hívtak el, mégis azt keresték – talán jóhiszeműen –, hogyan tudnának a pietrelcinai szerzetes nemes, kettős küldetésének gáncsot vetni. Meg vannak róla győződve, hogy a kereszténység elejét veszi a „szerelem” ige teljes elsekélyesedésének, és a megbocsátás segítségével minden maradék erejével azon lesz, hogy a pápai útmutatásoknak megfelelően felépítse a szeretet civilizációját.

Vannak igen lelkes pillanatai, mintha még hosszú élet állna előtte, és vannak igen elkeseredettek is. A kórház és szolgáltatásai nagyon jól működnek, az emberek pedig hálásak az alapítónak, aki azon töpreng, hogy bővíteni és javítani kellene az asszisztencián. Hozzászólt ahhoz, hogy gyóntatószékében minden bűnbánónak megadja, amit kér. Még ha elutasít is valakit, és alaposabb lelkiismeret-vizsgálatra szólítja fel, mielőtt az a bűnbánat szentségéhez járulna, akkor is sikerül megadnia azt, amit a bűnbánó – öntudatlanul – remél. Stílusa nagyon személyes és karizmatikus. Mikor a legmegrögzöttebb és a belső átalakulásra legkevésbé hajlandó bűnösöket szigorú dorgálásban részesíti, akkor saját testét akarja pajzsként használni, hogy megóvja Jézus oldalát – melyet már átszúrtak a kereszten – az emberek döféseitől. Mindezek ellenére bevallja, hogy úgy szereti a lelkeket, ahogyan Istent.

A garganói szerzetes maradék erejét a gyóntatásra, az oltár melletti szolgálatra és „házának” fejlesztésére fordítja. 1965 elején a Szentszék jóváhagyja, hogy Pio atya még mindig latinul celebrálja a misét, míg a többi papot – a zsinati döntések alapján – arra kötelezi, hogy a nép nyelvén misézzen. Labilis egészségi állapota április 10-én váratlanul annyira megromlik, hogy öt napig misét sem tud mondani. Nagyszombaton úgy dönt, hogy lemegy a templomba, és sikerül mintegy tíz embert meggyóntatnia. Ezután hosszasan beszél rendtársaival a megváltásról és a feltámadás örömről. Húsvét reggelén misét celebrál. Délután és húsvéthétfőn egész nap – míg a téren hatalmas tömeg gyülekezik – nem hagyja el celláját. Kedden a zsúfolásig megtelt templomban megpróbál misézni, de nem képes rá. Két szerzetes segítségével teszi meg a kolostorba vezető utat.

Körképe annyira súlyos, hogy a Szenvedés Enyhítésének orvosai specialisták beavatkozását kérik. Leginkább a légzési elégtelenség és az izület kóros állapotából is fakadható keringési zavarok adnak okot aggodalomra. A pietrelcinai szerzetes betegsége körül is vita támad. Valaki azt mondja, hogy egy híres római orvos vizsgálta, ezt azonban maga az orvos cáfolja. Néhány újság arról beszél, hogy ez már a vég kezdete. Május 2-án végre megkönnyebbülten lélegezhetnek fel. A beteg ismét munkához lát: hajnalban misézik, az új templom karzatáról recitálja az Úrangyalát, és meggyóntat néhány hívet, közöttük egy messziről jött parasztembert is, aki hat napon át várakozott némán gyóntatószéke mellett. Ha nehezen is, de Pio atya visszatér szokásos feladatainak ellátásához. 1966 májusában ünneplik a kórház fennállásának tizedik évfordulóját. Ebből az alkalomból számos imacsoport gyűlik egybe San Giovanni Rotondóban. A legszebb ünneplések azonban karácsonykor zajlanak, mikor Pio atyának a Csodatévő Szűzanya kolostorában töltött fél évszázadáról, termékeny hatású apostolkodásának ötvenéves jubileumáról emlékeznek meg. Kint fagy, bent szívmelengető a léghő. Az ünnep egyszerűsége és a karácsonyi hangulat mélyen meghatja még az aggastyánt is, aki Istennek és felebarátainak szenteli életét. Sokan attól tartanak, hogy nem fogja a zord telet túlélni. Az orvosok azt mondják, hogy hörgőasztmája visszafordíthatatlan, és teljes nyugalmat ajánlanak. A beteg nem mindig tud misézni. Mikor legifjabb rendtársainak segítségével elhagyja ágyát, ülve mutatja be a misét. A garganói kolostorban töltött ötven évét ünneplő megemlékezések felidéznek benne nehéz, de isteni kegyelemmel teli életét. Sújtotta a betegség, a Gonosz kísértései, a helyi papság kegyetlen vádjai, Gagliardi érsek magatartása, az apostoli vizitátorok faggatózásai. Úgy rémlik neki, testében és lelkében egyaránt a sötétség győzedelmeskedik. De mégsem! Az érem másik oldalán ott van Krisztus kínszenvedése jeleinek nagy ajándéka, a helyes útra vezetett lelkek, a mindenki, de főként a szegények segítségével felépített nagy épületgyüttesben gondosan ápolt betegek szeretete.....

(.....folytatás következik.)

PIETRELCINAI SZENT PIO, A LELKIATYA – 2. rész

(Madame Katharina Tangari: *Történetek Pio atyáról című könyvéből*)

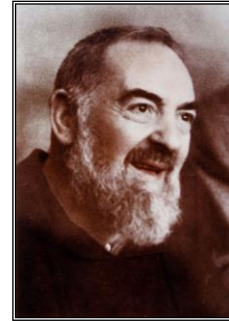

...Emellett barátomban élt néhány kicsinyes előítélet is, amelyekről képtelen volt megszabadulni. Ezért csak nagy ritkán hoztam fel előtte ezt a témát, de mindig hiába. Ám mivel tudtam, hogy barátom nagyra becsüli és tiszteli Pio atyát, eszembe jutott, hogy az atya imáinak segítségét kérem, hogy Maria végül elhivatottságot érezzen és belépjen Szent Domonkos harmadik rendjébe. Egy nap a következőt álmodtam: Pio atyát láttam a har-

madik rend templomának Szent Domonkos kápolnájában, amint Mariára adta a domonkosok fehér skapuláréját. Bár ez az álom mély benyomást tett rám, úgy döntöttem, nem szólok róla barátomnak, mivel félreérthetetlenül tudtomra adta, hogy nem venné jó néven, ha felhoznám a harmadik rend témáját. De nem ért meglepetésként, amikor még aznap reggel felhívott Maria. Nagy átéléssel számolt be álmáról, amelyben Pio atya Szent Domonkos oltára előtt átnyújtotta neki a domonkosok skapuláréját. Álma annyira egyértelmű volt, hogy másnap reggel első dolga volt elmenni a Szent Domonkos templomba, hogy belépjen a harmadik rendbe. Ezután én is elmeséltem neki, hogy ugyanazt az álmod láttam, és az mindkettőnké volt boldogsággal töltött el.

Maria nagyszerű Domonkos-rendi terciárius lett, és én követendő példaképként állítottam magam elé, mivel attól fogva, hogy belépett a harmadik rendbe, mindig lelkiismeretesen imádkozott. Nehéz munkája és családi gondjai ellenére soha nem mulasztotta el minden nap elmondani a szentolvasó tizenöt tizedét és a Miasszonyunk teljes officiumát, amelyet én csak apránként és nagy nehézségek árán tudtam teljesíteni. Elsősorban az ő példamutatásának és buzdításának köszönhetem, hogy ma már szeretem és naponta elmondom ezeket a Domonkos-rendi imákat. Így mindkettőnk olyan jótéteményekben részesült, amelyekért, azt hiszem, Pio atyának tartozunk hálával. Pio atya gyóntatóként és lelkiatyaként is az egyszerűség, a tisztaság és az igazság felé terelt bennünket. Megkövetelte, hogy vallási, családi, munkahelyi és társadalmi téren is tisztességes életet folytassunk. Mindig azt tanította, hogy az élet nehézségeinek leghatékonyabb megoldása az ima. Sem a bánkódást, sem a csüggedést nem tűrte, és még a távolból is tudta, hogyan hasson lelkiismeretünkre, miként irányítson bennünket a jó felé és nyújtson segítséget. És mi a helyzet velünk, lelki gyermekeivel? Milyen célt tűzött elének Pio atya? Milyen feltételekkel, kívánalmakkal és kööttségekkel járt az, hogy Pio atyához tartoztunk? Amint megkértük Pio atyát, hogy fogadjon lelki gyermeki közé, és ő el is fogadott bennünket – mert nem mindenkit fogadott el –, egyetlen kötelességünk az atya felé az volt, hogy meg kellett próbálnunk egyre magasabb szintre, helyesebb életre törekedni vallásunk hitén belül. Más feladatunk nem volt, attól eltekintve, amelyet minden katolikus magára vállal a keresztiséggel. Ám tudjuk, hogy ezt a feladatot, amely teljesítésének elvileg a legfontosabbnak és legtermészetesebbnek kellene lennie, sajnálatos módon gyakran elhanyagoljuk.....

(folytatás következik)

„... a családot járja át egészen a Lélek,
amely mosolyogva tud lemondani önmagáról,
mosolyogva tudja mindig és egészen fölláldozni önmagát.”

Padre Pio

3/7.

Isten mindent kívánhatott tőle, egészen az utolsó csepp véréig...

Az életkorral járó terhek őt sem kímélték. Sem a betegségek, sem a kifáradás. Megtanulta, hogy hordozza és mosolya alá rejtse rendkívüli kimerültségét. Hallgatásából néhány bizalmas megnyilatkozás bukkan elő. Egyik rendtársa, aki támogatja, puhatolódzik: - Padre Pio, egy kissé fáradtnak látom... Ő hirtelen megáll, és figyelmesen ránéz a kérdezőre: - Csak egy kissé? Néhány lépés után újra megáll, és halkán, minden szót megnyomva így szól: - Testvér, nem bírom tovább! Mégsem változik semmi a bűnösökért kiszolgáltatót életének szigorú ritmusán. Sem a hajnali mise, sem a gyóntatószékben töltött, gyakran meghosszabbított idő, sem az éjszakai ima. Korbáccsal hajtja „szamar-testvérét”, s jaj neki, ha makacskodik! A hivatásából folyó kegyelem elvégzi a többi. Kegyelem nélkül semmi sem lenne érthető életéből.

Padre Pio többé már nem látható másként, mint rózsafüzérrel a kezében. Mise alatt lábai botladoznak. Engedélyezik számára, hogy a misét ülve mondja, szemben a néppel, mint azt a Zsinat előírja, de latinul: gyenge látása nem teszi lehetővé, hogy a liturgikus reformhoz alkalmazkodjék, mely jogot ad a nemzeti nyelvek használatára. A hívőssereg számára ez nem okoz félreértést! Isten népe érzékeny antennákkal rendelkezik, és Padre Pio véget nem érő miséi alatt sohasem érezte magát feszélyezve a liturgikus nyelv szent ragyogásában. Ki merné állítani, hogy a „megértés” elegendő? 1910. augusztus 10-én történt fölszentelésének napjától kezdve mind nagyobb mélységben kutatta az eucharisztikus áldozatban állandóvá tett **Kereszt** misztériumát. **Élő misévé vált.** Azok a tömegek, amelyek a világ minden sarkából ideözönlének, túl az elhangzó szavakon, felfogják őt. Egy francia pap így tesz tanúságot róla: - Mióta részt vettem Padre Pio miséjén, nem tudom úgy mondani a misét, mint azelőtt.

Mikor szemére vetették, hogy „rendkívül önkényes”, szellemesen jegyezte meg: - No látjátok, egoista vagyok. Senkivel sem akarom megosztani szenvedésemet. Egyedül akarok szenvedni. Keserű szemrehányásokat tennék magamnak, ha igyekeznék – akár csak egy órára is – megválni keresztemtől, vagy ami még rosszabb volna, ha mások lépnének közbe, hogy elszakítsanak tőle....

(Részlet Maria Winowska Padre Pio igazi arca című könyvéből.)